

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Pavlem Kumprechtem ve věci žalobce: **J. D.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem v Hradci Králové, Pivovarské náměstí 1245, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2013, zn. 19714/DS/2013/GL, t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Shora uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové ze dne 4. 9. 2013, zn. P/1722/2013/OS1/Jad, a toto potvrdil. Tímto rozhodnutím prvoinstanční správní orgán uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písmeno a) bodu 1. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, v platném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), podle něhož se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí vozidlo, na němž v rozporu s jiným právním předpisem není umístěna tabulka státní poznávací značky nebo je umístěna tabulka registrační značky, která nebyla vozidlu přidělena. Za uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 5.000,--Kč a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců, jakož i povinnost nahradit náklady přestupkového řízení ve výši 1.000,--Kč. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou, kterou odůvodnil následujícím způsobem.

I. Obsah žaloby

Žalobce se neztotožňoval se závěrem žalovaného k jeho tvrzení, že při kontrole technického stavu vozidla před jízdou byly registrační značky na něm řádně umístěny. Žalovaný měl totiž toto tvrzení za nemožné v podmínkách běžného provozu. Podle žalobce však ke ztrátě skutečně došlo, což odůvodňoval takto: „...nedlouho před tím (konkrétně 3. 6. 2013) – tzn. den před tím, než jsem byl zastaven zasahující hlídkou Policie ČR) jsem montoval na vozidlo jiné plastové podložky – držáky registračních značek. tyto podložky jsem montoval z důvodu velmi poškozených těch původních. Na tuto výměnu mám svědka pana M. H., bytem Újezd 78, neboť on „i zapůjčil akumulátorovou vrtačku na přišroubování jiných podložek a této výměně byl přítomen.

Jak přesně došlo ke ztrátě tabulek s RZ nejsem schopen sdělit a neumím si to vysvětlit, ale je pravda, že po mém přezkoumání podložek po nález tabulek s RZ při návratu na stanoviště jsem zjistil, že úchytky na plastových podložkách jsou částečně ulomené, což určité při montáži na vozidlo nebyly.

Výše uvedené skutečnosti jsem neuvedl na druhou stranu Oznámení o přestupku v místě určeném na vysvětlení, protože v té chvíli jsem si skutečnost, že tabulky s RZ nejsou na vozidle neuměl vysvětlit a byl jsem poměrně šokován touto situací, neboť jako řidič z povolání jsem si byl vědom následků.“

Podle žalobce správní orgán neučinil maximum pro to, aby zpochybnil jeho tvrzení, ačkoliv důkazní břemeno bylo na něm. V tomto směru podle něho nemohlo obstát pouhé tvrzení žalovaného, že ke ztrátě tabulek s registrační značkou nemohlo při běžném provozu dojít. Vzhledem k tomu žalobce navrhoval žalované rozhodnutí zrušit a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se vyjádřil k žalobě v podání ze dne 3. 12. 2013. Odkázal se v něm plně na obsah odůvodnění žalovaného rozhodnutí a dodal, že se žalobce dopustil uvedeného přestupku dne 4. 6. 2013 v době od 9:50 – 10,00 hodin, kdy řídil v obci Újezd – Černilov vozidlo, na kterém nebyly umístěny registrační značky. Kdyby byla tabulky řádně umístěny a upevněny na místě konstrukčně přizpůsobeném pro umístění tabulky s registrační značkou, nemohlo by k jejich ztrátě při běžném provozování vozidla dojít. V daném případě mělo dojít dokonce ke ztrátě obou tabulek s registračními značkami, a to během velmi krátké jízdy od obce Újezd čp. 11 do obce Černilov – křižovatka na obec Čibuz. Přestupek byl podle žalovaného řádně zjištěn a zadokumentován. Vzhledem k tomu navrhoval žalobu zamítnout.

III. Jednání krajského soudu

Krajský soud projednal žalobu při jednání dne 21. 10. 2014. Žalobce při něm setrval na žalobě v celém jejím rozsahu, zdůraznil, že si před jízdou vůz kontroloval a registrační značky byly na svých místech. Nedovede si vysvětlit, proč mu během tak krátké jízdy vypadly na komunikaci, kde je také při zpáteční cestě do svého bydliště našel. Žalovaný se znovu odvolával na obsah odůvodnění žalovaného rozhodnutí a své vyjádření k žalobě. Poté krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s.ř.s., přičemž dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům.

IV.

Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

Žalovaný nejdříve shrnul zjištění, na základě kterých byl žalobce prvoinstančním správním orgánem shledán vinným z porušení ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, podle něhož je řidič kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Protože žalobce v přezkoumávaném případě takto nejednal, naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. a) bodu prvního zákona o silničním provozu, podle něhož se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí vozidlo, na němž v rozporu s jiným právním předpisem není umístěna tabulka státní poznávací značky nebo je umístěna tabulka registrační značky, která nebyla vozidlu přidělena. Tohoto přestupku se žalobce dopustil tím, když dne 4. 6. 2013, v době od 9:50 – 10:00 hodin, jako řidič motorového vozidla tovární značky Iveco ML 100, VIN: ZCFA 1AD0002320903, řídil v obci Újezd - Černilov uvedený automobil, na kterém nebyly umístěny registrační značky. Za to byla žalobci uložena pokuta ve výši 5.000,- Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

Proti rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu podal žalobce odvolání, v němž v podstatě uvedl, že v okamžiku, kdy jej kontrolovali policisté Obvodního oddělení Policie ČR Třebechovice pod Orebem, tak že na vozidle registrační značky skutečně nebyly. Nedovedl si to vysvětlit, neboť před jízdou kontroloval technický stav vozidla a v tom okamžiku byly registrační značky na vozidle řádně umístěny. Teprve po kontrole policistů a zjištění, že na vozidle registrační značky nejsou, si žalobce vzpomněl, že nedlouho před touto událostí montoval na vozidlo nové plastové podložky - úchytky registračních značek a že zřejmě jejich provedení bylo nekvalitní a registrační značky z nich vypadly právě v době po odjezdu z místa stanoviště v Újezdu a před tím, než ho policisté kontrolovali. Tato skutečnost se podle něho potvrdila, když při zpáteční cestě obě značky našel postupně ležet na silnici. Tyto registrační značky 2E7 8244 odevzdal dne 14. 6. 2013 na Magistrátu města Hradec Králové z důvodu přepisu vozidla na nového provozovatele. Proto žalobce v uvedeném nespátroval žádný přestupek.

Žalovaný se vypořádal s odvolacími námitkami následujícím způsobem:

„K podanému odvolání odvolací orgán uvádí, že obviněný sám potvrzuje, že v okamžiku kontroly na vozidle registrační značky nebyly.

Dále obviněný tvrdí, že při kontrole technického stavu před jízdou byly registrační značky na vozidle řádně umístěny. S tímto tvrzením obviněného, učiněným až v době podání odvolání, odvolací orgán nemůže souhlasit a ani tomu nemůže uvěřit, neboť v případě, kdyby byly tabulky s registrační značkou řádně umístěny a upevněny na místě konstrukčně přizpůsobeném pro umístění tabulky s registrační značkou, nemohlo by ke ztrátě tabulek s registrační značkou při běžném provozování vozidla dojít. V případě ztráty obou (!) tabulek s registrační značkou během jedné (velmi krátké) jízdy (od obce Újezd č.p. 11 do obce Újezd – křižovatka na obec Čibuz) po obviněným učiněné kontrole předmětného vozidla před jízdou do okamžiku, kdy zasahující hlídka Policie ČR spatřila předmětné vozidlo bez umístěných tabulek s registrační značkou, tedy v obci Újezd – křižovatka na obec Čibuz, by obviněný rozhodně reagoval ve smyslu, že vozidlo před krátkou chvílí kontroloval a že tabulky s registrační značkou na vozidle bezprostředně před jízdou umístěny byly. Obviněný by rozhodně takovou skutečnost uvedl na druhou stranu Oznámení přestupku ze dne 04.06.2013 v místě určeném pro vysvětlení a podpis občana, který je podezřelý z přestupku. Této možnosti obviněný ovšem nevyužil a pouze toto místo proškrtnul a vlastnoručně se podepsal.

Obviněný v souladu s ustanovením § 52 správního řádu nijak své holé tvrzení o tom, že tabulky s registrační značkou byly před inkriminovanou jízdou řádně upevněny v nových plastových podložkách, které nedlouho před touto událostí montoval na vozidlo (zde zřejmě chybí slovo neprokázal). Primárně je důkazní břemeno na správním orgánu (řízení o přestupku vychází ze zásady oficiality), pokud je však tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby své tvrzení prokázal (§ 52 správního řádu). Zde se obviněnému nabízelo své tvrzení prokazovat např. účtenkou o nákupu plastových nosičů tabulky registrační značky, svědeckou výpovědí (písemné vyjádření) prodavače, souseda atp.“

Žalobce tedy v podstatě namítal, že se daného přestupku z výše uvedených důvodů nedopustil. S tímto jeho tvrzením se však krajský soud neztotožňuje z následujících důvodů.

Ještě předtím je však třeba zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 s.ř.s. soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu totiž platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je tak ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu – dále jen „NSS“ ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42, oba dostupné na www.nssoud.cz). Žalobce je povinen uvést žalobní námitky v žalobě. Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví,

aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s.

K věci samé třeba předně uvést, že k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. V ustanovení § 125c odst. 1 písm. a) bodu prvního zákona o silničním provozu není stanoveno, že ke spáchání přestupku v něm stanoveného je třeba úmyslného zavinění. Jelikož formální znaky přestupku nebyly mezi stranami sporné, zabýval se krajský soud tudíž tím, zda žalobce jednal protiprávně, zaviněně. Vzhledem k okolnostem případu, které žalobce tvrdí, jde o to, zda lze u něho předpokládat zavinění ve formě nevědomé nedbalosti či nikoliv. Žalobce totiž spojuje své přesvědčení o beztrestnosti s tvrzením, že před jízdou umístění registračních značek kontroloval a byly tam. S takovou argumentací, kterou se chtěl žalobce vyvinut, se však krajský soud neztotožňuje. V uvedených souvislostech nevědomé nedbalosti se je totiž třeba zabývat i tím, zda žalobce zachoval potřebnou míru opatrnosti, neboť právě ta je dána spojením objektivního a subjektivního hlediska při předvídání způsobení poruchy nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem (srov. obdobně Šámal, P. a kol. Trestní zákoník. 1. vydání. Praha: C.H.Beck, 2009, s. 183 - 184). Žalobce zjevně nezachoval potřebnou míru opatrnosti, protože si evidentně nepřidělal plastové držáky registračních značek či do nich značky řádně neupevnil tak, aby je při jízdě neztratil. Sama tato skutečnost je dostatečná pro závěr, že se žalobce daného přestupku dopustil, když v důsledku své neopatrnosti způsobil, že v provozu na pozemní komunikaci řídil vozidlo, aniž by na něm byla umístěna tabulka státní poznávací značky (viz § 125c odst. 1 písm. a) bod první zákona o silničním provozu).

Krajský soud proto uzavřel, že žalobce jednal zaviněně ve formě nevědomé nedbalosti, a to bez ohledu na jím tvrzené okolnosti. Nebylo proto třeba ani dokazování formou výslechu svědka M. H., který u výměny držáků registračních značek údajně byl, neboť jeho svědectví by nezměnilo nic na skutečnosti, že vozidlo řízené žalobcem na pozemní komunikaci registrační značky nemělo. A je koneckonců jedno, z jakých důvodů.

Neobstála by ani námitka neznalosti zákona, neboť jak vyslovil Ústavní soud v usnesení ze dne 16. 5. 2002, sp. zn. I. ÚS 699/200, platí tradiční zásada, že neznalost zákona neomlouvá. Žalobce měl znát své povinnosti, jakož i důsledky spojené s jejich neplněním. Společenská nebezpečnost daného jednání – tedy materiální stránka přestupku je dána již tím, že žalobce svým jednáním porušil shora uvedené zákonné ustanovení. Žalobce se daného přestupku skutečně dopustil, a proto je závěr žalovaného v tomto směru správný. Krajský soud neshledal žádné skutečnosti, které by jeho jednání ospravedlňovaly.

Obiter dictum třeba k věci dlužno poznamenat, že ani krajský soud si ve shodě se žalovaným těžko dovede představit situaci, kdy vozidlo v běžném provozu „potratí“ obě registrační značky. Tento dojem, pocit, však byl a je pro závěr o spáchání přestupku žalobcem bezvýznamný.

S ohledem na výše uvedené proto krajskému soudu nezbylo, než žalobu ve výroku I. tohoto rozsudku jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.

V. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Krajský soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení vzdal (viz výrok II.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 21. října 2014

JUDr. Pavel Kumprecht, v.r.
samosoudce